

Capitolul 8

Isus, Lumina lumii!

- 8:1-8:59 -

Dacă în capitolul 7, autorul face o călătorie prin mulțime de la Ierusalim și ne invită în inima celor care îl ascultau pe Isus pentru a înțelege confuzia, împietrirea, ipocrizia și încăpățânarea lor, în cap.8, Isus, Lumina lumii, pătrunde în inima lor pentru a scoate la iveală întunericul din ei. În nici un capitol din Evanghelia după Ioan, Isus nu-i osândește mai mult pe Iudei. În celelalte Evanghelii găsim acele discursuri de la sfârșitul lucrării Sale rostite împotriva liderilor religioși sub formă de vaiete. Doar aceste discursuri (vezi Matei 23) mai concurează discursul din Ioan 8. Versetul cheie pare a fi: „*Am multe de zis și de osândit în voi.*” (8:26). O parte din lucrarea Sa era osândirea păcatului din oameni. În cap. 7 Isus ne-a spus deja că lumea Îl urăște pentru că mărturisește despre faptele ei că sunt rele. Isus, Ca lumină a lumii, scoate la iveală întunericul din om. Și exact acest lucru îl face în capitolul 8.

Discursul Său este precedat de binecunoscuta întâmplare cu femeia prinsă în preacurvie. Nu se putea găsi o întâmplare mai potrivită ca aceasta care să preceadă un discurs atât de aspru la prima vedere. Într-adevăr, Isus rostește în cap. 8 niște afirmații șocante despre Iudei:

- Voi judecați după înfățișare.
- Nu Mă cunoașteți nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu.
- Voi sunteți de jos, din lumea aceasta.
- Veți muri în păcatele voastre.
- Voi sunteți robi ai păcatului și aveți nevoie de eliberare.
- Voi aveți de tată pe diavolul și faceți faptele tatălui vostru.
- Nu sunteți din Dumnezeu.
- Sunteți niște mincinoși și ucigași, ca și tatăl vostru.

În mod cert, Isus ca Lumina a lumii, scotea la iveală răul și păcatul din oameni. Întâmplarea cu femeia prinsă în preacurvie ne descoperă însă spiritul și scopul cu care El făcea acest lucru. El dorea să scoată la iveală păcatul nu pentru a umili, condamna și nimici pe oameni. El dorea să scoată la lumină păcatele ascunse ale oamenilor spre pocăință și pentru a le oferi iertare, eliberare și viață. Fariseii au încercat să Îi întindă o capcană. Dacă Isus ar fi aprobat verdictul din Legea lui Moise, atunci Iudeii L-ar fi pârat romanilor care nu îngăduiau iudeilor să realizeze execuții fără aprobarea tribunalului roman (vezi 18:31). Dacă Isus nu ar fi aprobat execuția, Iudeii l-ar fi acuzat că El nu respectă Legea lui Moise. Aparent, Isus nu avea ieșire. Dar El nu era doar un simplu om. El era Ful lui Dumnezeu și găsește o soluție divină și le rostește: „*Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea*”. Doar nu au fost doar niște cuvinte, ci au fost cuvinte rostite de Cel ce era fără păcat, de Cel ce era Lumina lumii.

Lumina a luminat în ei și conștiința lor a răspuns luminii. Ei s-au simțit muștrați de cugetul lor și nu au îndrăznit să ridice vreo piatră. Ei și-au dat seama că nu pot fi în postura de judecători, pentru că la rândul lor au păcătuit împotriva Marelui Judecător. Acest pasaj ne descoperă că într-adevăr, Isus era Lumina lumii. Cei care erau acolo erau vrăjmașii Lui, cei care îi doreau moartea, cei care îndrăzneau în nebunia lor să Îl ispitească pe Fiul lui Dumnezeu. În

ciuda întunericului și împietririi în care trăiau, cuvintele rostite de Isus aduc înaintea conștiinței lor propriile lor păcate și ipocrizia lor. Ce forță au avut cuvintele lui Isus de au zdrobit piatra și falsa religiozitate din ei! El era cu adevărat Lumina, iar în ei exista cu adevărat acea conștiință pusă de Dumnezeu și care avea capacitatea să recunoască glasul Luminii. Și ce se întâmplă este de necrezut: **fiecare lasă piatra și pleacă**. Primii sunt cei mai bătrâni. Aceștia au trecut prin mai multe experiențe prin care au putut descoperi limitele neprihănirii lor și cât de slabi sunt în fața compromisului și ispitelor vieții. Cei tineri erau mai încrezători în neprihănirea lor și nu se confruntaseră încă cu marile examene ale vieții, examene care scot la iveală cine ești cu adevărat. Până la urmă însă, Lumina a cercetat și întunericul din ei. Isus în mod sugestiv scrie pe pământ. Nu ni se spune ce scria, dar ar fi câteva interpretări interesante. Una din ele este că Isus scria cele 10 porunci sau cel puțin le amintea de ele. Cele 10 porunci fuseseră scrise de degetul lui Dumnezeu. Acum Isus, Fiul lui Dumnezeu, scria cu degetul ceva. Oare să fi scris cele 10 porunci?

O altă interpretare ne aduce aminte de pasajul din Ieremia 17:13. „*Cei ce se abat de la Mine vor fi scriși pe pământ, căci părăsesc pe Domnul, izvorul de apă vie*”. Oare Isus făcea aluzie la acest pasaj când scria pe pământ? El tocmai se declarase în cap. 7 Izvorul de apă vie, iar cei ce Îl ispiteau în cap.8 tocmai se îndepărtau de acest Izvor.

Îmi place delicatețea și blândețea Luminii. Ea nu vrea să îi umilească și să-i strivească pe cei din întuneric cu intensitatea strălucirii sale. El vrea să-i cerceteze pentru viață, pentru reabilitare, pentru recăpătarea demnității. Isus nu este condamnatorul și justițiarul. El este Cel ce vrea să dăruiască iertarea și vindecarea. Dar ca să poată face acest lucru întâi trebuie să conștientizăm cât de bolnavi suntem. Isus Lumina rămâne singur cu femeia prinsă în preacurvie. El nu avea păcat. El avea dreptul să ridice piatra. Dar nu o face, ci îi rostește niște cuvinte care au menirea să îi redea femeii demnitatea pierdută prin păcat: „*Femeie, unde sunt pâ râșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?...Nici Eu nu te osândesc.*” Oare cum au răsunat în mintea femeii cuvintele: *Nici Eu nu Te osândesc*. Oare cum a rezonat inima femeii în fața Luminii? Iată că Lumina a scos la iveală răul din inima celor ipocriți și îmbrăcați cu haina religiozității. Dar care a fost efectul Luminii asupra celei care fusese prinsă când comitea adulterul? În mod cert rușinea și sentimentul de vinovăție în prezența lui Isus s-a amplificat și mai mult. Ceilalți au plecat. Dar, Isus, Lumina, Cel fără de păcat a rămas. El avea dreptul să ridice piatra. O va face? În această tensiune și liniște apăsătoare, ea aude, din partea Luminii, cuvintele aducătoare de viață: ***Nici Eu nu te osândesc***. Lumina osândește și totuși nu osândește. Iată paradoxul capitolului 8. Mai târziu Isus în cap.8 același Isus va spune: *am multe de osândit în voi*. Deci, El osândește sau nu osândește? În versetul 15 El ne spune că nu judecă pe nimeni, dar apoi rostește judecăți aspre asupra Iudeilor. Cum să înțelegem aceste lucruri?

Isus nu osândește pe cel care își recunoaște vina, dar osândește pe cel care este fățarnic și se arată drept neprihănit; și chiar în acest caz El nu osândește pentru judecată și pedeapsă, ci pentru pocăință și reconciliere. Oamenii pot primi viața doar după ce au recunoscut moartea care este în ei. Iudeii nu recunoșteau această moarte din ei. Ei considerau că sunt bine, că sunt plăcuți înaintea lui Dumnezeu, că sunt neprihăniți și nu păcătoși ca neamurile. Isus, ca Lumină a lumii, va osândi păcatul lor, dar acum știm că o va face cu aceeași blândețe și dragoste pe care a manifestat-o față de acuzatorii femeii prinse în adulter și față de femeia însăși.

Între tabloul cu femeia prinsă în preacurvie și discuția cu Iudeii, găsim minunata afirmație a lui Isus: „*Eu sunt Lumina Lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții*.” Oamenii trăiesc în întuneric și minciună. Ei nu cunosc adevărul despre

Dumnezeu, despre ei înșiși, despre semeni, despre viață și lume, despre trecut și viitor. Ei nu știu de unde vin și unde se duc. Ei trăiesc în întuneric. Isus, Lumina lumii, ne descoperă adevărul despre Dumnezeu, despre noi înșine, despre Universul în care trăim. Urmându-L pe El, ne putem orienta în acest labirint al vieții și putem lua deciziile cele bune. Isus rămâne sursa luminii pe care trebuie să o urmăm mereu. El nu ne dă Lumina și apoi noi devenim surse de Lumină. Doar El rămâne adevărata Lumină și noi trebuie mereu să Îl urmăm pe El pentru a rămâne în lumină și a nu reveni din nou în întuneric. Isus a rostit aceste cuvinte lângă visteria Templului, după încheierea sărbătorii corturilor. Unele comentarii ne spun că în acest loc ardeau candelă care aminteau de norul de foc care l-a călăuzit pe Israel în pustie. Se pare că aceste candelă ardeau în tot timpul sărbătorii corturilor. Din informațiile pe care le avem din capitolele 7 și 8, înțelegem că în capitolul 8 acțiunea are loc în dimineața primei zile de după sărbătoarea corturilor. Deci, probabil, când candelă care au ars în timpul sărbătorii nu mai ardeau, Isus rostește: *Eu sunt Lumina Lumii!* Isus folosește diferitele contexte ale sărbătorilor pentru a oferi mai multă claritate și semnificație cuvintelor Sale.

Evreii erau foarte atenți la cuvintele lui Isus. Ei și-au adus aminte de afirmația Sa din 5:31 și i-au atras imediat atenția Mântuitorului: „*Tu mărturisești despre Tine Însuți: deci mărturia Ta nu este adevărată*”. Isus însă nu mărturisea doar El despre Sine. Mărturia Sa nu se baza doar pe cuvintele Sale despre Sine. Despre El mărturisea și Tatăl și o făcea prin lucrarea lui Ioan, prin lucrările pe care i le dădea să le facă Fiului și prin Scriptură. În acest context avea sens și mărturia Sa despre Sine. Într-un proces iudaic și mărturia celui acuzat avea valoare și importanță. Mărturia lui Isus despre Sine are valoare cu atât mai mult cu cât aceasta este mărturia pe care Tatăl l-a poruncit să o rostească. Isus nu era singur. Tatăl era cu El și conferea autoritate mărturiei Lui despre Sine. Isus nu judeca pe nimeni în spiritul în care-L judecau pe El iudeii. El judeca doar sub autoritatea Tatălui, cu scopul de a îndrepta și nu cu scopul de a condamna, umili și distruge. Sunt uimit de cât de direct este Isus în acest dialog. El își exercită funcția de lumină și rostește adevărul despre ascultători cu scopul de a-i elibera din întunericul și minciuna în care trăiau. El afirmă că modul lor de a judeca și interpreta este eronat: ei judecă după înfățișare și nu după adevăr. Ei se încredeau foarte mult în discernământul lor, dar Isus le atrage atenția că modul lor de a judeca este eronat.

El le descoperă și cauza erorilor din judecata lor: „*voi nu Mă cunoașteți nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu!*” Necunoașterea lui Dumnezeu cauzează o judecată și interpretare eronată asupra realității. Iată de ce ei nu credeau în El, nu înțelegeau și nu-L recunoșteau: pentru că ei NU-L cunoșteau pe Dumnezeu. Necunoașterea lui Dumnezeu te face rob întunericului, îți umple mintea de minciuni și judecata ta nu poate fi dreaptă. Nu există cale de mijloc. Dacă mintea nu este plină de adevărul despre Dumnezeu, în mod cert este plină de minciuni și erori. Dar Isus nu se oprește aici, ci le spune și care este **consecința acestui mod de a fi**, cum îi va afecta pe viitor această poziționare a lor față de Dumnezeu: veți muri în păcatele voastre. El le repetă de două ori acest lucru care presupune că ei trăiau în păcat, că nu primiseră iertarea și neprihănirea, că nu aveau o relație cu Dumnezeu. Isus le oferă și **soluția** pentru a ieși din starea lor: când veți înălța pe Fiului Omului, atunci veți crede că Eu sunt. Credința în El putea să le dea viața. Este interesant faptul că înainte de a crede în El, ei mai aveau de făcut un lucru: să-L înălțe pe Fiul Omului. Într-adevăr, versetul 28 ne sugerează că înălțarea Fiului Omului precede cunoașterea și credința în Isus. Dar cum poți înălța pe cineva pe care nu-L cunoști și în care nu crezi? Interpretarea care îmi vine în minte este legată de decizia lor de a se smeri în fața lui Dumnezeu și a Scripturii pe care El a dăruit-o. Expresia Fiul Omului este o expresie consacrată în Vechiul Testament. Daniel 7 ne arată că toată slava o va primi acest Fiul al Omului care este deopotrivă de natură umană și

divină. Aceasta era marea fisură din teologia și practica lor. În teologia lor, ei nu recunoșteau natura divină a fiului lui David, iar, în practica lor, erau interesați de slava lor și nu de slava Fiului Omului și a lui Dumnezeu. Doar dacă aveau să se smerească înaintea lui Dumnezeu și înaintea teologiei revelate de Acesta în Vechiul Testament (adică să Îl înalțe pe Fiul Omului), puteau să-L cunoască pe Isus și să recunoască că a fost trimis de Tatăl.

Deci dacă ar fi să facem o recapitulare a asaltului Luminii asupra întunericului din ei din versetele 13-28, am avea:

- **Problema:** *judecata voastră despre Mine și viață este eronată!*
- **Cauza:** *necunoașterea lui Dumnezeu!*
- **Consecința:** *veți muri în păcatele voastre!*
- **Soluția:** *să credeți că Eu sunt!*
- **Condiția accesării soluției:** *să vă smeriți înaintea Scripturii și să-L înălțați pe Fiul Omului.*

În urma acestui discurs, mulți au crezut în El. Dar este vorba iarăși de acea credință înșelătoare, și nu de credința mântuitoare, autentică. Isus nu căuta popularitate și nu se lăsa impresionat de mulțimile care-l urmau, ci El era preocupat cu adevărat de mântuirea celor ce-L ascultau. De aceea, El vrea să le deconspire falsa credință și să-i cheme spre adevărata credință. El împlinește funcția Luminii de a scoate la iveală minciuna, păcatul și ce este ascuns în întuneric. De data aceasta este vorba de un grup de oameni care a crezut în El.

Cum le va dovedi acestora că încă nu s-au suit în corabia mântuirii? Cum poți convinge pe cineva care se crede bine și care crede în tine, că el este de fapt în moarte? Vestea bună este că Lumina lumii are această capacitate de a scoate la iveală ce este ascuns în întuneric, și nici cea mai groasă și strălucitoare haină a religiozității nu poate ascunde necredința. Deci putem spune că Lumina, luminează de trei ori în capitolul 8:

- luminează **întunericul acuzatorilor** femeii prinse în adulter;
- luminează **inima Iudeilor care nu credeau în El** (v.12-29);
- luminează **inima Iudeilor care au crezut în El** (v.30-59).

În ultima parte a capitolului 8 Lumina demonstrează Iudeilor care au crezut în El că, ei, de fapt, nu au crezut în El. Demonstrația are doi pași. Mai întâi El le dovedește că ei **nu credeau în adevărul rostit de Isus despre starea lor spirituală** (v.30-47), și apoi că ei **nu credeau în divinitatea Sa** (v.48-59). Deci problema nu este dacă crezi în Isus, ci ce anume crezi despre El. Ești gata să accepți ce spune El despre tine și apoi ce spune El despre El Însuși?

Iudeii au crezut poate că El este Mesia sau este un prooroc de la Dumnezeu. Ei au crezut doar o parte a mesajului lui pe care au încercat să îl înghesuie în teologia lor. Dar ei nu au înțeles tot mesajul lui Isus despre ei și despre Sine. Când îl vor înțelege, vor mai crede ei în El?

În v.30-47 Isus le rostește adevărul despre ei înșiși, adevăr pe care ei nu au vrut să îl accepte. Problema lor era că ei se credeau bine d.p.d.v. spiritual și nu întrezăreau nevoia unei schimbări majore în viața lor. Ei erau dumnezeii vieții lor și trăiau în păcat și pentru acum și aici. Însă erau îmbrăcați în haina religiozității, se mândreau că veneau din Avraam și acum iată că au crezut și în Isus care le mai tulbura liniștea cu discursurile lor. Ei se convinseseră pe ei înșiși că

sunt plăcuți lui Dumnezeu, deci nu este nevoie de nici o schimbare majoră. Ei trăiau într-o mare minciună cu privire la sine și starea lor spirituală. Isus, Lumina, dorește să îi elibereze din acest întuneric și le rostește cu blândețe, compasiune dar și fermitate adevărul despre ei înșiși: „*Dacă rămâneți în Cuvântul Meu sunteți cu adevărat ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi*”. Semnul distinctiv al ucenicului lui Isus este rămânerea în Cuvântul Lui, aceasta însemnând o teologie după Cuvântul Lui și o viață după Cuvântul Lui. Este vorba de un proces care are la bază disponibilitatea schimbării: disponibilitatea de a-ți schimba filosofia de viață și modul de viață. Dacă avem disponibilitatea aceasta, atunci Adevărul ne va face slobozi. Eliberarea presupune o robie anterioară. Despre ce robie să fie vorba? Isus ne explică: este robia tatălui minciunii și robia păcatului. Cine trăiește în întuneric, cine nu este călăuzit de Lumina vieții, are mintea plină de minciuni. Aceste minciuni îi conduc viața și îl țin în robia neascultării de Dumnezeu. Adevărul aduce eliberarea: ne scapă din captivitatea minciunilor celui rău și ne împuternicește să trăim o viață nouă, să fim biruitori asupra păcatului. În afara adevărului, nu avem nici o șansă să biruim păcatul. Suntem lipsiți de puterea de a ne opune lui și suntem mereu amăgiți de minciunile celui rău care ne conduce spre păcat. Este de fapt o bătălie pentru inima noastră, o bătălie între Adevăr și Minciună. Eliberarea are loc la nașterea din nou, dar ea continuă și după nașterea din nou. La nașterea din nou aflăm adevărurile majore despre noi, Dumnezeu și viață, dar călătoria de-abia a început. Mintea noastră este plină de neadevăruri despre Dumnezeu, noi înșine, ceilalți. Adevărul va deconspira rând pe rând minciunile celui rău. Este vorba și de un proces de eliberare continuă.

Vom fi din ce în ce mai liberi. Vom scoate tone de întuneric și praf din mintea noastră și ne vom elibera de mii de poveri false. Secretul constă într-o căutare permanentă a Adevărului și o smerire neîncetată înaintea Sa. Să fii mereu gata să-ți schimbi teologia și viața după adevăr. Dacă vei refuza acest lucru, procesul eliberării se va bloca, se va împotmoli. Dumnezeu mereu mai are așa de multe lucruri pe care vrea să ni le descopere. Știm noi lucrul acesta? Sau credem că la nașterea din nou s-a rezolvat pentru totdeauna războiul cu minciunile celui rău?

Iudeii nu aveau disponibilitatea schimbării. Ei se credeau bine. Ei trăiau de fapt în minciună. Deși erau robii minciunilor celui rău și păcatului, ei se considerau urmașii spirituali ai lui Avraam. Observăm faptul că ei au înțeles că Isus vorbește despre o eliberare spirituală, căci ei răspund: *noi nu am fost niciodată robii nimănui!* Dar ei tocmai erau robi romanilor și în Scripturile lor era prezentată robia babiloniană! Da, dar ei aveau în vedere ideea unei robii spirituale. Descendența fizică din Avraam era pentru ei o garanție a descendenței spirituale din Avraam. Isus, prin discursul Său, spulberă această falsă garanție: dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Faptele din viața unui om vorbesc mai mult decât vorbele sale, decât ritualurile pe care el le împlinește, decât teologia pe care el o invocă. Faptele noastre scot la iveală adevărata noastră teologie care ne conduce viața. Eu pot predica despre Dumnezeu care poartă de grijă, dar apoi să mă fac rob îngrijorărilor când îmi pierd serviciul. Îngrijorările vor scoate la iveală adevărata mea teologie: eu mă încred în mine și în vizibil, iar Dumnezeul meu este mic și neputincios. Avraam s-a smerit mereu în fața Adevărului, chiar când acest lucru a fost greu. Melhisedec a fost un om care i-a spus adevărul lui Avraam și el a acceptat acest adevăr și nu a luat nimic din bogățiile Sodomei și Gomorei pentru sine (vezi Gen.14). Avraam a acceptat adevărul din partea lui Dumnezeu atunci când acesta i-a spus să îl alunge pe Ismail. Ei însă doreau să îl omoare pe Isus pentru că le spunea adevărul despre ei înșiși. Reacția celui din întuneric față de Lumină este mereu una brutală, necruțătoare. Cel din întuneric urăște Lumina, urăște adevărul, pentru că acesta mărturisește că lucrările lui sunt rele. Iudeii, nu doar că nu doreau să primească cuvintele lui Isus, dar doreau să îl omoare pe Isus.

Ei invocă un alt argument pentru a demonstra că ei au de fapt o stare spirituală foarte bună: noi avem un singur Tată: pe Dumnezeu. Isus spulberă și acest argument. Cine are ca Tată pe Dumnezeu, iubește pe Cel trimis de Dumnezeu. El recunoaște ce vine de la Dumnezeu și iubește ce vine de la Dumnezeu. Isus S-a dus la Tatăl, dar a lăsat pe pământ Biserica Sa. Cel care are ca Tată pe Dumnezeu, iubește Biserica Domnului. În primul rând o recunoaște, apoi o primește în inima sa, apoi o îndrăgește, o slujește, se jertfește pentru ea. Faptele noastre față de Biserica lui Hristos reflectă cel mai bine dacă suntem sau nu din Dumnezeu (vezi Matei 25:31-46). Iudeii încearcă să se amăgească pe ei înșiși prin vorbele lor frumoase despre Dumnezeu. Este vorba și de un mecanism de apărare: laudăm, apărăm prin vorbe adevărul pe care-l călcăm în picioare în viața noastră. Astfel, încercăm să ne convingem că suntem de partea adevărului. Isus revine mereu la faptele lor, la viața lor. În discursul Său, Lumina invocă faptele lor și nu Se lasă impresionată de frumoasele lor vorbe despre Dumnezeu:

- Trăiește în păcat.
- Voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru.
- Ați face faptele lui Avraam.
- Căutați să Mă omorâți...Avraam nu a făcut așa ceva.
- Vreți să împliniți poftele tatălui vostru.

Omul are două teologii. O teologie frumoasă prin care încearcă să se convingă pe sine că este bine, de partea adevărului, și o teologie întunecată, care îi conduce viața, dar care este ținută ascunsă. Viața, faptele concrete, și mai ales situațiile de criză și confruntarea cu Adevărul o scot la iveală.

Isus le rostește și dovedește adevărul despre ei înșiși, dar ei îl refuză. În ciuda faptului că discursul genial al lui Isus le-a demască falsă neprihănire și ei nu aveau cum să dovedească că El greșește, ei îi aruncă niște acuze incredibile: „Nu zicem noi bine că ești Samaritean și că ai drac?” Cei care aveau drept tată pe diavolul declară Adevărul ca fiind demonizat! Cât de mare era întunericul și minciuna în care ei trăiau. Citind aceste acuze incredibile, capăt curaj în proclamarea adevărului. Dacă Isus, Adevărul Însuși, a primit asemenea acuze, oare la ce să ne așteptăm noi? Dacă El le-a suportat și a acceptat să poarte ocările îndreptate asupra Tatălui, oare de ce să nu purtăm și noi ocară Lui? Isus nu Se lasă nici intimidat, nici ațâțat de aceste acuze. El răspunde cu demnitate și își continuă discursul și asaltul Luminii împotriva întunericului din ei. De data acesta El va insista asupra adevărului despre Sine. Dacă ei L-au acuzat că este posedat, El îi șochează prin răspunsul Lui: „*dacă păzește cineva Cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea!*” Este un contrast tulburător între acuza lor și afirmația Lui despre Sine. Isus nu ezită să rostească adevărul despre Sine, la fel cum nu a ezitat să rostească adevărul despre ei înșiși. El Se declară mai mare ca proorocii și mai mare decât însuși Avraam. Isus rostește niște cuvinte despre un eveniment, o trăire din viața lui Avraam, pe care nu o găsim în mod explicit menționată în Scripturile Vechiului Testament: „*Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și S-a bucurat*”. Isus are curajul să adauge noi informații la revelația Vechiului Testament. Unul singur avea acest drept, această autoritate: doar Dumnezeu. Isus este coerent și Se declară apoi pe Sine în mod explicit și cât se poate de direct ca fiind Dumnezeu: înainte ca să se nască Avraam sunt Eu! Isus nu doar afirmă că a existat înainte de Avraam ci se identifică cu Yahwe. Atunci când Dumnezeu l-a trimis pe Moise pentru a-Și chema poporul să iasă din Egipt ca să-I slujească, i-a zis lui Moise: *Eu sunt Cel ce sunt*. Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: *Cel ce se*

numește *Eu sunt*, m-a trimis la voi. (Exod 3:14) Iudeii înțeleg bine trimiterea la Exod capitolul 3 și încearcă să-L omoare cu pietre. Dar oare de ce vroiau ei să Îl omoare cu pietre? Erau interesați să împlinească Legea lui Moise care condamna la moarte pe cei care huleau Numele Domnului? În mod cert nu.

Este interesant că acest capitol începe cu un grup de iudei cu pietre în mâini și se încheie cu un grup de iudei tot cu pietre în mâini. Dacă la început, femeia păcătoasă era cea acuzată, acum Isus ia locul femeii păcătoase și este ținta pietrelor lor. Dar la începutul capitolului am înțeles foarte clar că ei nu erau interesați de împlinirea dreptății lui Dumnezeu în Israel, ci vroiau să Îl ispitească pe Isus. Nici la sfârșitul capitolului Iudeii nu sunt interesați de împlinirea Legii lui Dumnezeu. Ei folosesc Legea lui Dumnezeu ca pretext pentru a-și împlini poftele și interesele lor. Dar dacă ei nu erau motivați de împlinirea Legii să Îl omoare pe Isus, ce i-a motivat oare? **Afirmația Eu sunt!** Era o chemare care aștepta un răspuns. Nu era doar o afirmație, ci o chemare la supunere și ascultare. Era chemarea Creatorului pentru fiecare faptură. Ei au reacționat de fapt la această chemare. Inima lor rebelă, natura lor răzvrătită care nu dorea să se supună Creatorului, care ura pe Cel care cerea drept de proprietate asupra lor, nu a suportat chemarea din spatele afirmației Eu sunt! Și a răbufnit față de această chemare.

Capitolul 8 din Ioan ne explică mai bine ca orice alt capitol din Evanghelie, poate și din Scriptură, de ce oamenii nu se întorc la Dumnezeu, de ce nu cred cu adevărat în Dumnezeu. Ei nu se întorc din pricină că nu au dovezi sau pentru că Lumina are o intensitate prea slabă pentru a-i atrage, ci pentru că NU VOR! În încăpățânarea îndumnezeirii din ei, nu vor să accepte adevărul despre sine și despre Dumnezeu, nu vor să se smerească și să se schimbe după Adevăr! Ei cred că făcând acest lucru vor evita o capitulare rușinoasă și vor scăpa de o tragedie și că își vor păstra bucuria de a se desfăta din plăcerile de o clipă ale păcatului. Dar, prin alegerea lor, ei se îndepărtează de Izvorul de apă vie, de Cel care le poate potoli setea pe acest pământ și pentru veșnicie. Capitolul 8 este o ilustrație desăvârșită a adevărului rostit de Mântuitorul lui Nicodim: *oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.*

Finalul capitolului 8 pare să reliefeze un eșec al Luminii. Lumina a luminat, iar iudeii, în loc să se întoarcă la Domnul au pus mâna pe piatră pentru a-Și omorî Creatorul. Dar nu este chiar așa. Este adevărat că ei nu s-au întors la Domnul așa cum Și-ar fi dorit și Isus, dar partea bună este că întunericul a fost condamnat, că răul a fost scos la iveală de sub masca înșelătoare a religiozității. Isus le-a spus că ei au drept tată pe diavolul pentru că fac faptele lui și din faptele acestuia El a pomenit de crimă și de minciună. Ei au respins această afirmație și s-au bătut cu pumnul în piept că sunt copiii lui Dumnezeu.

Dar, doar peste câteva minute ei s-au surprins pe ei înșiși plini de minciună și ipocrizie cu pietre în mâini gata să omoare un om fără să fi fost judecat și fără să fi avut posibilitatea să demonstreze existența măcar a unui păcat din viața acestuia. Atunci când au pus mâna pe piatră, adevărul despre ei înșiși a fost scos la iveală și cercetarea din inima lor a putut atinge un apogeu. Cuvintele lui Isus s-au dovedit adevărate: iată ce bine semănau ei cu cel ce era tatăl minciunii și ucigaș de la început! De fapt a fost o victorie a Luminii care a reușit să demaște răutatea ascunsă în inima lor.